

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 9   Den 1. Februar 1870.   Priis: 6 Sk pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City den 10de Octbr. 1869.

(Fortsat fra Side 119.)

(Fra „Deseret News.“)

Seg vil gaae lidt videre i mine Bemærkninger. Hvis jeg lever paa Jorden indtil de Sidste Dages Hellige leve efter deres Pligter og Privilegier, vil jeg kunne sige til en Biskop: Vi vilde have gravet denne Canal eller have hiin Alger opdyrket eller anlagt en Fabrik i Deres Ward, eller vi ønske, at Folket i Deres Ward skulle opdrætte Faar eller Dvæg, eller dyrke Sulferrør, Hør eller Hamp, anlægge en Jernbane, bygge en Skole eller et Forsamlingshuus, arbeide paa Templet eller Tabernaklet, forbedre her eller forbedre der og give til de Fattige, saaledes at Ingen lider Mangel, og det vil kun behøves at blive sagt for at blive gjort strax uden videre Drostelse. Hvis jeg lever i Rjødets og seer dette Folk, som det burde vare, vil jeg komme til at see alt dette og meget Mere.

Seg kommer ofte i Tanke om en lille Tildragelse, som hændtes iaar ved

Anlæggelsen af vor Jernbane fra Ogden hertil Byen. De, der have nogen Kundskab om det Arbeide, jeg har udført paa Hovedbanen, vide, at jeg endnn ikke har faaet Betaling der-om. Vi faae nu Skinner istedetfor Penge, og skulle lægge Skinnerne paa vor Bane for at de kunne gjøre Nytte. Jordarbeidet paa Banen er meget let og udføres fordetmeste af Warderne, som ligge imellem denne By og Hovedbanen. Biskop West tog fat og gjorde meget godt. Mange gik til Overoplynsmanden for at faae Arbeide her eller der og fordrede dette eller hiint i Betaling, men da vi naaede til Kayville, sagde Biskop Christopher Layton: „Seg og mit Ward vil gjøre saa og saameget af Arbeidet;“ og fra den Dag af, siger Overoplynsmanden, har ikke et eneste Medlem af det Ward anmodet ham om Betaling. De sagde, at de vilde gjøre saa og saameget, og de have gjort

det. Det er, saavidt jeg veed, det eneste Ward, der har handlet efter givet Raad. Hvad er Aarsagen dertil? Er det fordi Broder Layton er særdeles indflydelsesrig? Jeg veed ikke af, at han er det, men han følger den rette Wei og er ikke bange for at gaae frem; han er ærlig, oprigtig, barmhjertig og kjærlig, og hans Kjærlighed strækker sig til Alle; han veed, hvad der skal gøres, thi han er en god Forretningsmand; han siger, vi ville gøre saa og saa, og der findes ikke et Medlem i hans Ward, som siger Noget derimod. Jeg vil give ham Eren derfor.

Der er mange af vore Eldster, som ikke anvende deres Evner til Zions Opbyggelse; de sørge kun for dem selv, for deres eget Jeg. De have deres egen snevre Kreds, som de ikke ere istand til at udvide eller gaae udenfor, og istedetfor at udvide deres Sind, blive de mere indskrænkede. Ligeledes er der blandt Biskopperne nogle, som ikke behandle deres Wards Medlemmer som een Familie, men behandle dem som Fremmede, der i Forretninger ville søge at snyde hverandre.

Jeg forventer at leve og see den Tid, da Menneskene ville ophøre med at være saa gjærrige. Jeg er overtydet om, at vore Handelsforeninger og vor en gros Handel ere en haard Nød for vore Kjøbmænd, og jeg er overbevist om, at nogle af dem ere saa ømme, at de vilde frige, hvis man berorte dem med en Finger. Mange af dem have gjort vel i at opgive deres tidligere Waade at føre Forretninger paa, medens andre endnu gjerne ville tage for deres Varer Alt, hvad de kunne faae, uden Hensyn til Ret og Billighed. Vi have paabegyndt dette System for at modarbejde Eneret, men saa gunstig det end har viist sig at være, kunde det dog ikke oprettes hverken paa en Dag eller et Aar. Jeg har arbeidet

til dette Maal ligesiden jeg kom til disse Dale, og har hele Tiden arbeidet, slidt og prædiket derfor og styret og raadet til dets Sværksættelse.

Jeg har sagt mange Gange, at jeg kunde sige Folk, som vilde følge mine Raad, hvorledes de kunde blive rige, og jeg har sagt Eder det i Esterniddag. Hvis I ville opbygge Zion, ville I blive rige. Hvis endeel af vore Kjøbmænd havde faaet deres Billie igjennem de sidste 6—8 Aaaneber, vilde de have trukken fra 5—800,000 Dollars fra de Hellige i disse Dale, hvilke nu ere blevne sparede ved Handelsforeninger og kunne anvendes paa en eller anden gavnlig Waade. Formedelt Guds Velsegnelse og hans Tjeneres Raad er denne Sum bleven sparet for Folket. Hvormange af Folket offerer en Tanke derpaa? Meget Jaa. Dette viser Folkets Uvidenhed og Mangel paa tilbørlig Anerkjendelse. Jeg erindrer at have hørt Propheten Joseph Smith sige mange Gange i hans Tid, at med Undtagelse af Udgydelsen af uskyldigt Blod, blev aldrig nogen større Synd begaaet end Utaknemligheds Synd.

Hvis Biskopperne vilde gaae foran og vise Exempel i alle Ting, vilde Størsteparten af Folket følge efter i alt det, som er Godt. Dog, der er endeel, som ikke vilde følge, men lad Hveden og Klinten voge tilsammen — Morderen, Bagtalen, Hoerkarlen og Tyven blandt de bedste Mennesker paa Jorden — vi ere nødte til at taale det, indtil Folket faaer større Wiisdom. Jeg gjentager, at hvis Biskopperne vilde gaae foran, vilde Mange følge dem. Hvis Biskopperne vare beredte dertil, vare Alle da beredte til at følge? Nei, Nogle vilde ikke være det, men alligevel staae Biskopperne, saavel som de Dvrigte, langt tilbage i deres Kaldelsers og Pligters Udførelse. De maae vaagne op, og gaae frem og udøve

Indflydelse til det Gode i deres Warder. Undertiden vil man høre en Biskop sige: „Det første Præsidentstab har sagt til mit Ward, gjør saa og saa; og jeg antager vi maae gjøre det, fordi det har sagt det.“ Det antager jeg aldeles ikke, og den Biskop, som betragter Sagen i det Lys, er fuld af Mørke, og vi onste, at Enhver, som har handlet efter dette Princip, vil ophøre dermed eller ogsaa tilbagelevere deres Kaldsbreve som Biskopper, thi Saadanne ere ikke i Besiddelse af Lys og Kundskab, men have tabt Traaden og forstaae ikke deres Forretning eller Kaldelse. Naar det første Præsidentstab paalægger Eder noget Arbeide, da lad Eders Sind være modtageligt for Sandhedens Aand, at den kan vidne for Eder, at det bør gjøres, istedetfor at gjøre det, fordi det første Præsidentstab siger det. Gjør det fordi det bør gjøres, og ikke fordi Nogen siger saaledes. Er det ikke rigtigt? Jo, det er, og enhver Hellig veed det, og vi burde Alle leve saaledes, at vi kunde nyde den Hellig Aands Inspiration; da ville vi forstaae forbigangue, nærværende og tilkommende Ting, thi det er den Hellig Aands Arbeide at aabenbare disse Ting for deres Sind, som besidde den, og bringe alle de Ting til deres Sukkommelse, som ere nødvendige for dem at forstaae.

O Biskopper! Gjører aldrig Noget, fordi Nogen siger, gjør det, men naar I gjøre det, som bliver Eder paalagt, lad det da være fordi I ere tilskyndede og dikterede dertil af den Hellig Aand og Jesu Christi Aabenbaringer. Skjøndt Mange leve uden at være i Besiddelse af

den Inspiration, som de have Ret til at nyde, ville de dog sige: „Brodre, vi have aldrig seet I have taget feil, vi ville følge Eders Raad, thi det har altid viist sig at være det bedste for os.“ Jeg vil ogsaa sige til Israels Eldster: Naar I blive raadede til Noget, da handel overeensstemmende dermed. Hvis I ikke see det ganske klart, da tag fat af al Eders Styrke indtil Guds Aabenbaringer viser det for Eder. I kunne Alle gjøre lige saameget, som Oberst Little gjorde engang, da han var „City Marschal“ i denne Stad. Da han blev raadet til at udføre Noget, sagde han: „Jeg veed det er sandt, men jeg troer ikke et Ord deraf.“ Han kunde ikke troe det eller fatte Aanden i Tingen, saaledes at han kunde see Resultatet, men hans Dømmekraft sagde ham, at det maatte være rigtigt.

Velan, Brodre, Biskopper, naar vi paalægge Eder at udføre Noget, ligemeget hvad det er, da tag fat og udfør det, af den simple Grund, at vi aldrig have forlangt, at I skulde gjøre Noget, uden det burde gjøres, og vi kunde opfordre Jordens saavelsom de lavere Regioners Beboere til at bevise det Modsatte. Hvis I ikke have tilstrækkeligt af Guds Aand til at forstaae det Tilraadedes Nytte og Virkninger, da tag fat, med Tro paa Gud, af al Eders Magt, indtil I faae Jesu Aabenbaringer desangaaende, da ville I forstaae det.

Jeg har kun sagt Lidt og jeg kunde onste at sige Mere til Brodrene og Søstre, men jeg vil opsætte mine Bemærkninger til en anden Leilighed. Gud velsigne Eder. Amen.

Pater Hyacinthe — Mangel paa Sammenhæng.

(Fra „Salt Lake Telegraph.“)

Denne Carmeliter's Navn er, ligesom den Stilling han indtager, vel bekendt, men Meget er sagt om, hvorvidt hans Stilling kunde forsvares. For nogle Aar siden forenede Charles Layson, bedre bekendt under Navnet Pater Hyacinthe, sig med Carmeliterne og paatog sig denne Ordens Pagter. Begavet med stor Veltalenhed, blev han snart navnkundig som en stor Prædikant. Senere blev han bestilt til at bestige Notre Dames Prædikestol i Paris, den meest fremragende i Frankrig. Hans aandrige og veltalende Prædikener samlede uhyre Masser af Tilhørere. Han blev rosi, smigret og efterspurgt. Lidt efter lidt begyndte han at ytre Ord, som helde til det saakaldte Rjeteri, hvorfor han blev irettesat. Han tog imod Srettesættelsen og fortsatte sine Prædikener. Efterhaanden blev han mere dristig i sine Læresætninger og paadrog sig tilsidst Dadel af Ordenens Overste. Han negtede at undertaste sig og paastod at have Ret. Han blev derefter anmodet om at frastige sig den Myndighed, hvorved han var bleven Præst og Prædikant. Dette vilde han ikke, men aflagde sin Carmeliter-Dragt, forlod Frankrig og reiste til Amerika.

Alle vilde naturligtvis sige, at han kunde gjøre dette, hvis det behagede ham, men Sagen er, at han fremdeles paastod at være en god Catholik. Paven, de Geistlige og hans Overste havde alle Uret, men han alene havde Ret. Saaledes var hans Paastand. Hvis han var en god Catholik, maatte hans Foresatte være daarlige Catholiker, og hvis han havde Ret, maatte de have Uret. Han sagde, at han vilde indanke sin Sag for det økumeniske Concilium i Rom, men

forudsatte, at om Conciliet ikke retfærdiggjorte hans Paastande, vilde han appellere til hele Christenheden og fordre et nyt Conciliums Sammenkaldelse. Det vil sige, han vil paastaae, at Conciliet, hvis det ikke giver ham Medhold, er partist, uretfærdigt og fordærvet. Det er ganske sandsynligt, at Conciliet vil være ret nok, naar det giver ham Medhold. Af alt dette fremgaaer det tydeligt nok, at Pater Hyacinthe ikke er en god romersk Catholik, som han paastaar at være, og om han vil blive en god Protestant er vanskeligt at sige.

Denne Præst's Sag og Paastande ere ingenlunde enestaaende; der er ogsaa andre Ligesindede i de forskjellige Dele af Verden. Han og hans Ligemænd tale meget om Tanke- og Talefrihed, og dog ere de selv store Tyranner, hvis Handlinger ikke ere overensstemmende med deres Paastande. Medens de prædike Tankefrihed, gjøre de i Virkeligheden Fordring paa, at Alle skulle undertaste sig deres Anskuelser. Pater Hyacinthe ønsker at forblive et Medlem i sin Kirke, men fordrer, at Kirken skal undertaste sig hans Anskuelser.

Vi tale ikke om det romerske Præstedømmes Ægthed eller Uægthed, eller om denne Kirkes Lærdomme ere sande eller falske, men vi omhandle kun denne Præst's Stilling ligeoverfor sin Kirke. Hvis Pater Hyacinthe havde affaaeren enhver Forbindelse med Rom og paaberaadt sig at være Protestant, vilde der være noget Sammenhæng i Sagen, men han siger, at Rom's Præstedomme har Myndighed, og det var den, som gav ham hans præstelige Magt, hvis han nogenstinde havde nogen. Denne Myndighed, siger han,

har Uret, og han har Ret, eller med andre Ord, han siger, at den Myndighed, som han paastaar at være gyldig, i Virkeligheden ikke er det. Hvis han troede den var gyldig, vilde han tænke, at der kunde være Mulighed for at han havde Uret, og som saadan underkaste sig Myndigheden, men dette, paastaar han atter, vil han ikke gjøre, selv ikke Paven eller Conciliet, uden de give ham Medhold, men vil istedetfor søge at faae et andet Concilium sammekaldt, som han antager vil anerkjende ham, og kalder sig fremdeles en god Catholik. Han vil sætte sig op mod sin Kirke, indtil den anerkjender, at den har Uret og han Ret.

Dette seer noget usammenhængende ud. Det kunde nok gaae an for Dr. Cummings, som kalder Paven for Antichrist, at paastaae, at den pavelige Myndighed ikke er nogen Myndighed, thi han er en Protestant, som forkaster Rom og dens Kirker, og anseer dens Embedsmænd for ligesaamange stinbarlige Djævl. Der kunde synes at være nogen Sammenhæng i, at Dr. Cummings gjør denne Paastand, men dette er ikke Tilfældet med Pater Hyacinthe, saalænge han paastaar at være en god Catholik, og ydermere aabenlyst har overtraadt sine Pagter, fra hvilke han ikke er bleven løst, og har svigtet de Pligter, som han af egen fri Villie har paataget sig.

Som bemærket, er det ikke enestaaende, at en Mand staaer frem og vil paatage sig at tilrettevise den hele Kirke, hvori han er et Medlem. Det er en menne-

lig Svaghed. Vi have kjendt Vidster i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helige, som vare fuldkommen saa selvkloge og indbildske som Pater Hyacinthe. De vilde bære høitideligt Vidnesbyrd om, at Præsident Young var Guds Udvalgte til at lede dette Folk; de vilde anmode ham om de største Velsignelser, som Gud kunde stjente Menneskene i denne Tilværelse; de vilde anerkjende ham som det Medskab, hvorigjennem Gud gav disse Velsignelser, og vilde dog modsætte sig hans Myndighed og paastaae, at han og hans Medarbejdere havde Uret i deres Tro og timelige Vedtægter. Desuagtet vilde de, naar de bleve udelukte af Kirken, paastaae, at de endnu vare Sidste Dages Hellige, og som Vidster fremdeles besad samme Myndighed som tidligere.

De anerkjendte Myndigheden, mod hvilken de strede, at være kommen fra Gud, samt at den var Kilden til den Fuldmagt, som de selv besad, og dog sagde de, at deres Foresatte havde Uret og de selv Ret. Ligesom Pater Hyacinthe, vilde de i samme Vandedræt anerkjende og forkaste Myndigheden, mod hvilken de strede. Paa samme Maade paastode de, at Enhver, som anerkjendte Myndigheden, men ikke forkastede Lærdommene, havde Uret og var i tykt Mørke.

Er der Sammenhæng og Fornuft i dette? Verden har sandelig nogle forunderlige Lærere.

Tidligere og nuværende Fravalds Censartethed.

(Fra „Deseret News.“)

En Undersøgelse af de apostatiske Planer, som ere blevne lagte i den Hensigt at adstille og omstyrte Jesu Christi Kirke, vil bringe den besynderlige Kjendsgjerning for Dagen, at de alle bære umis-kjendelige Tegn paa en fælles Oprindelse. Tidens Løb har ikke fremkaldt nogen Forandring i denne Henseende. Naar man sammenligner Apostaternes Fremgangsmaade i Kirkland og Nauvoo med de Apostaters, som senere ere komne frem, vil Liigheden mellem dem være paafaldende. Om de havde været støbte i een Form, kunde Liigheden ikke være mere slaaende. Selv Sproget er i flere Tilfælde eens hos dem. I Kirkland sagde Apostaterne, at den Lærdom, som Propheten Joseph lærte, den Organisation, som han havde fuldført, og de Ordinancer, som han havde forvaltet, vare fra Gud, men Joseph var falden og ikke længer nogen Prophet. Han havde overtraadt, sagde de, og desformedelst var hans Magt og Myndighed fratagen ham.

Apostaterne i Nauvoo gjorde akkurat samme Paastand. Alt, hvad Joseph havde lært eller udført indtil et vist Punkt, hvori indbefattedes de Ting, som deres Forgjængere, Apostaterne i Kirkland, havde gjort Andsigelser imod, var rigtigt, men de paastode, at han var falden formedelst Noget, som han netop da havde udført. Han begyndte at lære falske Lærdomme, sagde de, Besiddelsen af Magten havde fordærvet ham, han var bleven saa beruset deraf, at han glemte den tilberlige Respect ligeoverfor Andre, og istedetfor i Virkeligheden at være en Guds Prophet, som han havde været, paastode de, at han var bleven en Tyran. De vilde udgive en Avis i Nauvoo, og i det Ud-

kast, som Forlæggerne udsendte, fremhævedes det, at dens Hensigt vilde være „at modarbejde Gnevoldsherredømmet, at afværge Slagene af den Svøbe, som holdtes over Hovederne paa Nauvoos Borgere og Omegnens Beboere, og at anbefale ubetinget Ulydighed mod politiske Aabenbaringer osv.“

„At anbefale og understøtte Talefrihed i Nauvoo, uafhængig af alle Vedtægter, som forhindre samme; at yde Bemyndelse for enhver Mand's religiøse Begreber; at understøtte Alle i at dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, som vort Lands Grundlov hjemler, og at modarbejde al Forening mellem Kirke og Stat eller indledende Forberedelser dertil med uførlig Tjendstab osv.“

Disse Apostaters Enlidhed aabenbares i enhver af disse Linier. De kjendte Kirkens Tjenders Anskuelse og skrev derfor saaledes, at det vilde kunne tiltale deres Fordomme, og meente derved at kunne fængsle deres Opmærksomhed og erholde deres Medfølelse og Understøttelse. Alligevel vidste de godt, at hverken Joseph eller Kirken havde til Hensigt at indføre noget Gnevoldsherredømme, eller forene Kirken og Staten. I det første og eneste Exemplar, som udkom af „The Expositor,“ vare et halvt Dusin Spalter ihldte med eedfæstede Forklaringer fra Forlæggerne til deres Medapostater over, at de endnu vare Sidste Dages Hellige, og de eneste rene Sidste Dages Hellige, som fandtes; thi sagde de:

„Hvad vort Bekjendtskab til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige angaaer, da kjende vi Ingen, som er mere grundig bekjendt med dens Oprindelse,

Organisation og Historie end vi. Vi troe i Virkeligheden, og flere af os vide med Visshed, at de Sidste Dages Helliges Religion, som den oprindelig lærtes af Joseph Smith, og som indeholdes i det gamle og nye Testamente, samt Pagtens Bog og Mormons Bog, er sand, og at de rene Grundsætninger, som fremsættes i disse Bøger, ere Himlens evige og uforanderlige Grundsætninger, og tale et Sprog, som, naar det bliver fremsat i Dyb og Sandhed, vil trænge ind i enhver Oprigtigs Hjerte."

Vi forvante aldrig Sammenhæng hos Apostater af denne Kirke, thi af alle Folk ere de de meest usornuflige og mangle al Sammenhæng i deres Handlinger. „The Expositor“ gav et tydeligt Beviis herfor i det eneste Nummer, som udkom deraf. I det ene Dieblik kaldte de Joseph en Prophet, og de Lærdomme og den Religion, som han lærte, Himlens evige og uforanderlige Grundsætninger, og i det næste Dieblik udskældte de ham paa en lav og nederdrægtig Maade og vilde hidse blodtørstige Riddinger paa ham. Det var, saavidt vi erindre, Napoleon den 1ste, som sagde, at der kun var et Skridt fra det Ophoiede til det Latterlige. Vi have aldrig kjendt en Apostat fra denne Kirke, som vilde forsvare sin Sag og angribe Kirkens præsiderende Myndighed, uden at han har foretaget dette Skridt. Apostaternes Fremgangsmaade i Nauvoo giver et godt Beviis derpaa. De handlede liig dem i Kirkland, og de nuværende Apostater følge samme Spor, hvilket fremdeles vil blive Tilfældet, saalænge Djævelen kan besnære de Lettroende og gøre dem til sine Redstaber. Der var syv Apostater, som i Forening udgav „The

Expositor.“ Disse i Forening med deres Tilhængere udgjorde maaffee ikke tyve Individer; dog havde de den Frækhed at indbilde Folk, at de vare den sande Kirke, og medens de paastode, at de Lærdomme, som Gud havde aabenbaret gennem Joseph, dannede Grundvolden for deres Lære, forklarede de tillige, at Joseph og de, der fulgte ham, havde Uret, og om de nogenfinde atter skulde komme paa den rette Vej, maatte det skee gennem dem. Disse vare alligevel ikke Apostater, nei, visstelig ikke; det er vel sandt, at de vare blevne udelukkede af Kirken, men hvad Forskjel kunde det gøre med Mænd, som troede de Sidste Dages Helliges Religion, som den „oprindelig blev lært.“ Hvor besynderlig Historien gjentages. De sagde kun, hvad andre Apostater tidligere havde sagt, og hvad Apostater flere Aar efter gjentage den Dag idag, og hvad Apostater uidentivl ville gjentage i de kommende Aar. Det vil sige, hvis Menneskene vedblive at give efter for ugudelige og for dørvælige Indskydelser.

Iblandt Avertissementerne i „The Expositor“ var der et, som syntes at indeholde lutter Menneskeljærighed. William og Wilson Law vare Medinteressenter som Rjømænd og Mølleieiere og havde snydt Folk med falsk Vægt. De betjendtgjorte, at de en Dag om Ugen vilde male uden Afgift for de fattige Hellige, men selv dette Puds slog feil. Med alle deres Anstrengelser fik de aldrig flere Tilhængere end et Barn kunde tælle paa Fingrene. Planen gif istykket, og al deres Tro og Kundskab om, „at de Sidste Dages Helliges Religion visstelig var sand,“ forsvandt pludselig, og man hørte ikke mere derom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Talefrihed — Talefrihed og Lydighed.

(Fra „Deseret News.“)

Nogle Skribenter, som omhandle Utahs Anliggender, synes at nære den Bæe, at dette Lands Folk ere underkastede en Despotisme og et Tyranni, som er saa gjennemgaaende, at Folket ikke har Magt til selv at tænke eller handle, men viser ubetinget Lydighed til den herskende Magt, som udsender sine Dekreter og mere og mere søger at fastgjøre sine Lænker paa Folket. „Omaha Republican“ omtaler i en Artikel vore Affairer her, og yttre det Haab, at Utahs Folk snart vil begynde at tænke og handle for sig selv, og da, antager Bladet, vil det faae ganske anderledes Anskuelse, end de, som det for Tiden nærer. Den Fremmede, som læser Bladets Bemærkninger, vil antage, at Utahs Beboere ere en uvidende, usornuigt og umyndig Race, som lever i totalt Slaveri og er blottet for alle de Leiligheder til Erhvervelse af Kundskab, som ere tilgængelige for de øvrige Beboere af Republikken.

Ihvorevel Utahs Beboere kunne have deres Feil, kan dog den Feil, ikke at tænke eller handle for sig selv, ikke tilregnes dem. Skribenter, som paastaae dette, robe derved deres store Uvidenhed om det Folk, de omtale, thi akkurat det Modsatte er Tilfældet. Hvis der findes noget Folk eller Samfund indenfor den store Republiks Grændser, som udmærker sig fremfor alle andre ved moralsk Mod og Tanke- og Handlefrihed, da er det dette Territoriums Indbyggere, hvilket hele deres Historie vil bevise. Hvis de ikke havde tænkt og handlet for dem selv, kunde da Nogen, der kender dette Land, for et Dieblisk antage, at de endnu sandtes her? Et Folk, som har ubviist det Mod og den Uafhængighed, at bryde Præsteliens Lænker; at opgibe Forbindelser og Venstaber, som kunde være bindende for hele Livet igjennem; at frastige sig Slægtstafets Baand; at forlade deres Barndoms Hjem for at stride imod Verdens Haan og Spot og tvøse Orkenen med dens Fæter, har kun kunnet gjort dette ved at tænke og handle for sig selv. Den, som indbilder sig, at saadanne Gjerninger kunne udføres uden Selvstændighed fra Folkets Side, og omtaler et Folk, som har udført disse Gjerninger, som manglende denne Egenkab, maa enten være en Skurk eller en Nar — en Nar, hvis han ikke veed bedre Besked, og en Skurk, hvis han siger saaledes imod bedre Vidende.

Hvad Grund er der for Nogen til at antage, at Utahs Folk har boiet Nækken under Slaveriets Nag, eller opgivet deres Handlefrihed? Er der Noget i deres Historie, som kan godtgjøre en saadan Antagelse? Udviste de dette, da de, fra et verdsligt Standpunkt betragtet, opoffrede deres gode Navn og timelige Stilling for at annamme Evangeliet, som de troede, og derved trodsede deres tidligere Sjælsfjergers Trusler og Modstand? Var det ved at de opgave deres tidligere Forbindelser og drog ud til et nyt og næsten ukjendt Land at de udviste det? Udviste de et slavisk og afhængigt Sindelag, da Pøblen truede og angreb dem og Døden stirrede dem i Ansigtet? Eller senere, da Præsident Buchanan hardlede efter Forræderes falske

Udsagn og mod sin Embedsæd, ved at udsende en Armee med dens smudsfige Følge for at undertkue dette Folk?

Hvor i dette Folks Historie findes der det mindste Tegn paa Mangel paa Selvstændighed? Det har fordret den høieste Grad af Uafhængighed, Mod og Characterfasthed for at kunne vandre fremad paa den Vej, som dette Folk har betraadt. En Trosse, Kujon eller Idiot kan følge med Strømmen, men naar og hvor have de Sidste Dages Hellige fulgt med Strømmen? De ere blevne nødte til at kæmpe mod baade Vind og Strom, og have aldrig heiset deres Seil for at fange Popularitetens Brise.

Nogle have nærret den Indbildning, at fordi de Sidste Dages Hellige ere forenede og lydige, maae de nødvendigviis have givet Afkald paa deres Dømmekraft, og være komne i den Vane at adlyde Andres Instruxer blindt. Saadannes Kritik viser ikke i noget andet Punkt saa stor Uvidenhed, som netop i dette. I enhver Ting, som dette Folk har foretaget, er det ofte bleven anmodet om at søge at faae Visshed for sig selv om Nødvendigheden deraf. Efter Joseph Smiths Mord opstod der en Hob Apostater, som Alle paastode at have modtaget hans Nøgler og at have Rettighed til at bære hans Raade. Da det vedtoges at fuldføre Templet og derefter drage vestpaa, anstrengte Apostaterne dem af al Magt for at forhindre Folket i Udførelsen deraf, og tilbode Enhver deres Bestyttelse og forsøgte at danne en Meinighed. Sidney Rigdon, som tidligere havde været En af det første Præsidentskab, William Smith, John C. Page og Lyman Wight, som havde været af de tolv Apostler, og James S. Strang benyttede deres Indflydelse. Da fik Folket Brug for den Selvstændighed, som det ofte var bleven anmodet om at øve for sig selv. Folket viste Lydighed, men kun til den, som besad den retmæssige Myndighed. De Hellige kjendte den sande Hyrdes Røst og fulgte ham, men de kjendte ikke Præntendenternes Røst og vilde heller ikke følge dem.

Rigdon vilde have efterladt Templet usfuldendt og ladet de Hellige adstille sig eller følge med ham til Pittsburg. Wight vilde føre dem til Texas. William Smith og Page ansaae det for Daarstab at gaae ud i Ørkenen, og forsøgte at afstrække dem ved at stildre det Tyranni, de vilde blive underkastede af Præsident Young og de Tolv, og James S. Strang, for hvem nogle urene og loagnagtige Mander, som paatog sig Skikkelser af Joseph Smith m. Fl., aabenbarede sig og gavede ham Myndighed, saaledes paastod han idetmindste, anmodede enhver Hellig om at ledsage ham til Boree.

Var det Mangel paa Selvstændighed eller var det blind Lydighed eller Mangel paa Anvendelse af Handlefrihed, der paavirkede de Hellige til at vende disse usle Bedragere Ryggen? Vilde de have udviist høiere Tanker eller mere fornuftig Lydighed, hvis de vare blevne Apostater, end som de gjorde ved at holde fast ved Sandheden? Lad Resultaterne, som have ledsaget de to forskjellige Fremgangsmaader, svare. Hvor er Rigdon, William Smith, Wight, Page, Strang, Thompson og deres Tilhængere den Dag idag? Hvem skal skrive deres Levnetsløb? Hvis Efterverdenen faaer nogen Kundskab om deres Daarstaber, vil den udgaae fra dem, som de have bestyldt for slaveagtig Lydighed mod dem, der besad retmæssig Myndighed. Saaledes vil det gaae med Enhver, som følger samme Vej.

Det økumeniske Concilium.

Den 8de December 1869 sammentraadte det økumeniske eller almindelige Concilium af den romerske Kirkes Auctoriteter, Cardinaler, Biskopper, Prælater osv., fra alle de Lande, som anerkjende Paven for Overhoved. Siden Christi Fødsel omtaler Historien, at 19 almindelige Concilier have været afholdte, hvori iberegnet et, som Apostlerne sammenkaldte i Jerusalem i Aaret 50 e. Chr. Det Følgende viser de øvriges Orden: Det første Concilium i Nizza sammenkaldtes i Aaret 325. I Constantinopel sammenkaldtes et i 381. Et i Ephesus i 431. Et i Chalcedon i 451. Det næste i Constantinopel 553. Atter samme Sted 681. I Nizza 787. I Constantinopel 869. De 4 lateranske Concilier i Rom i 1132, 1139, 1179 og 1215. I Lyon 1145 og 1274. I Vienne i Frankrig 1311. I Constanz 1417. I Basel 1431. I Trent 1545. De vigtigste af disse Concilier vare de to i Nizza; det i Ephesus; det i Basel og det i Trent.

Det første Concilium i Nizza sammenkaldtes paa Grund af Arius af Alexandria Kjæteri, idet han paastod, at Faderen og Sonnen ikke vare eens i Bestanddele. Conciliet paastod det Modsatte og forkastede hans Theori som Bespottelse mod Gud, og befalede, at hans Skrifter skulde brændes og han selv fratages sin Myndighed, udeluktes og landsforvises.

Conciliet i Ephesus blev sammenkaldt for at forkaste de afvigende Begreber, som Biskoppen af Constantinopel, Nestorius, fremsatte, idet han lærte, at der var stor Forskjel paa Christus som Guds Son og Christus som Menneskenes Son, og at man burde gjøre noiere Afstillelse fra Frelserens Handlinger i hans

mennekelige Tilværelse og det, han udførte som det høieste Væsen. Og ligeledes, at Jomfru Maria ikke kunde kaldes Guds Moder, men kun Christus's Moder. Han sagde, at hun fødte kun den menneskelige Deel af Christus, efter som Gud, der er evig, hverken kunde sødes eller døe. Conciliet indstævnedes Nestorius til at møde og forsvare sit Kjæteri. Da han udeblev, blev hans Embede fratagen ham og han blev dømt til vedvarende Landsforviisning.

Det andet Concilium i Nizza sammenkaldtes af Pave Adrian for at overveie Brugen af Billeder og Skilderier i de Christnes Gudsdyrkelse, da Tøberne og Muhamedanerne gjorde mange Indsigelser derimod og paastode, at Saadant vilde fremkalde Afgudsdyrkelsens Oplivelse. Conciliet vedtog og offentliggjorte et Decret, hvoraf det fremgik, at Korset, Christi Billede, samt Jomfru Marias, Englenes og Helgenes Billeder fortjente ærbødig Andagt, men ikke guddommelig Dyrkelse.

Conciliet i Basel blev sammenkaldt i den Hensigt at tilveiebringe Forening mellem den romerske og den græske Kirke, men opnaaede ikke det forønskede Maal.

Conciliet i Trent ansees for det vigtigste i Historien og blev sammenkaldt af Pave Paulus den Tredie i den Hensigt at foretage en Reformation i Kirken. Talrige Gjenstande, som omhandlede ethvert religiøst Spørgsmaal, bleve overveiede. Nye Løsesætninger bleve offentliggjorte; gamle Troesartikler paa ny vedtagne, deriblandt den navnløse Nizza Troesartikkel. „Traditionen blev som Troesregel erklæret for at være en ligesaa troværdig Vejleder som Bibelen. De apokryphiske Bøger i det gamle Testamente erklæredes for gyldige. „Vulgata“ erklæ-

reder for at være den eneste rette Oversættelse af Bibelen, og Kirken den eneste sande Fortolker. De catholiske Lærdomme om Arvesynden, Keiserdidiggjørelsen og Sacramenterne bleve udtydede, og Forbandelse udslyngt mod enhver Modstander. Lærdommene om den hellige Nadvere, Syndernes Bekjendelse og den sidste Olie bleve ligeledes offentliggjorte."

De sammenkaldte Prælater forlangte afstillige Reformers, som imidlertid bleve negtede. De fra Frankrig og Tydskland anmodede om Tilladelse til, at Rægsfolk fik Afgang til Nadveren, og at Faste og Giftermaalsforbud bleve ophævede, men disse Fordringer bleve tilbageviste. Fra den Dag af er den romerske Kirkes Magt, Indflydelse og Herredomme, formeget Reformatorers og andre Aarsagers Virkninger, i stadig Aftagende i de fleste europæiske Lande. I de senere Aar siges Catholicismen at være i Tiltagende i Storbritannien og de Forenede Stater. Ovenstaaende er et meget kort Udsnit af de økumeniske Concilier i tidligere Tider samt deres Hensigt. Sammenkaldelsen af det nærværende er bleven anset for nødvendig, paa Grund af Tankefrihedens hurtige Fremstrid i religiøs Henseende, Forøvelsen af Livet angaaende Roms Magt, Myndighed og Præstedomme, samt Nødvendigheden af at gjøre et stort Forsøg paa at formaae Christenhedens forskjellige Secter til at vende tilbage til deres fordums Tro, Catholicismen. Pavens Ufeilbarlighed er et af de Lærdoms-punkter, som Conciliet sandsynligviis vil søge at afsætte. Ligeledes vil det omhandle det saakaldte „Syllabus," som enten skal antages som en Troesregel i den romerske Kirke eller forkastes. Dette „Syllabus" blev offentliggjort for Verden for fem Aar siden tilligemed en Rundskrivelse, som Paven udsendte i 1864. Dette Do-

cument virker, som der siges, mod „Pressefrihed, Bibelselskaber, fritænkende Præsteforeninger, Statens og Kirkens Adskillelse, at Giftermaal kan ansees for en civil Contract, Bornenes Opdragelse udenfor den romerske Kirkes Control, lovgivende Forsamlinger, Rægsfolks gunstige Stilling overfor Præstestanden, de nyere Regjeringssystemer og Undersaaternes gunstige Stilling overfor Magthaverne, næsten alle Videnskabsmændenes Anskuelse angaaende den menneskelige Fornuft og Hensigten med og Kraften og Resultaterne af videnskabelige Undersøgelser, som alle ere erklærede for at være farlige, syndige og stridende med Troen."

Dette er det Arbejde eller endeel deraf, som det nærværende Concilium i Rom vil bestyrelse sig med. De sammenkaldte Prælater ville sandsynligviis antage deres aandelige Overhoveds Anskuelse og erklære Fornuftens, Videnskabs og Religionens ligefremme Sandheder for farlige, og ville uden tvivl anvende al deres Kirkes Magt i hele Verden til at sætte deres Anskuelse igjennem og derved føre Folket tilbage til den romersk-catholiske Kirkes mørkeste Tidsalder, da Præstelig og Tvang regjerede, men deres Forsøg kunne kun strande, thi det menneskelige Sind lader sig ikke længer fængsle af Vaticanets Decreter, og den saakaldte St. Peters Efterfølger og hans Undersaatters Bestræbelser for at opnaa det for dem saa ønskelige Resultat, vil kun fremstynde den sidste store Kamp mellem Sandhed og Billedfarelse, mellem Lys og Mørke, og fremhæve Menneskeslægten's Frigjørelse fra Slaveri, Dødtro og Uvidenhed, hvis Grundvold og Forkjæmper den romerske Kirke, Sljogernes Moder, og dens Præster og Undersaatter i saa lang Tid have været.

Følgende optages efter „Illustrated Times“ af 4de December:

Altid det Samme.

Meget siges om de enorme Udgifter til Vaaben og Krigsmateriale i Europa, og det er høvet over al Tvivl, at de uhyre Summer, som aarlig trækkes ud af Folkets Lomme til Understøttelse af Armeen og Søværnet, er en Hovedårsag til den Fattigdom og Glendighed, som hersker i alle europæiske Lande. Men der gives en anden Side af denne Sag, som ikke tages saameget i Betragtning, som den burde, og det er de uberegnelige moralske Under, som Samsundet lider for medelst store Armeers Tilværelse.

Captain Ducane, Generalinspector for de brittiske Militairsjængsler, henpeger i sin nylig indgivne Rapport til den store Mængde Forbrydelser i den brittiske Armee, hvilke endog ere tiltagne med 20 Procent i det forløbne Aar. Kvinderne have ogsaa i den senere Tid offentliggjort flere Tilfælde af Mord og Selvmord, udøvede af brittiske Soldater. Byer, hvori der er Garnison, ere, som bekendt, altio skammelig umoralske, hvilket vedbliver at vise sig i Leirene ved Alderskott og „the Curragh of Kildare.“

Paa Fastlandet hersker allevegne den samme Tingenes Orden. „Pall Mall Gazette“ har nylig offentliggjort en Beretning over fremmede Armeer, hvoraf det fremgaaer, at der vrimler af Forbrydelser allesteder. Det er en naturlig og uundgaaelig Følge af Systemet. I Frankrig

beløber den aarlige Udskrivning sig til idetmindste 160,000 Mand. Enhver ung Mand over 21 Aar kan udskrives. Frankrigs virkelige Armee beløber sig til 650,000 Mand, som alle med Undtagelse af ganske enestaaende Tilfælde, ere forbudte at gifte dem. Det er derfor intet Under, at „den franste Soldats Hovedtanke er, hvorledes han bedst kan lokke Lam ud af Jorden,“ eller med andre Ord, hvorledes han kan forføre saamange unge Qvinder som mulig, og derved bringe Ruin og Glendighed i tidligere lykkelige Familier. Franste Garnisonbyers berømt Stilling stadfæster Sandheden af ovenstaaende Klage. I Preusjen ere Tingene saare Lidt bedre. Provindspressen omtaler ofte skandaløse Tilfælde af Vold og Uteerlighed, som udøves, selv af Armeens Officerer. Ruslands Soldater ere overmaade lave. For nogen Tid siden var det en Straf for Forbrydere i Rusland at udstrive dem til menige Soldater. Allesteder i Rusland ere Kasernerne saa stidne og væmmelige, at Lugten deraf om Sommeren angriber hele Nabolaget. I de andre Stater paa Fastlandet er Soldaternes moralske Tilstand bellagelig. Det kan sandelig ikke modbevise, at en staaende Armee i sig selv er et Drevhuus for enhver Synd og en Forhandelse for ethvert Folk.

Correspondance.

Amerika.

Vi hid sætte fra „Millennial Star“ følgende Telegram fra Præsident Brigham Young til Præsident Albert Carrington i Liverpool.

Salt Lake City, den 10de Januar 1870.

Albert Carrington!

Sidste Skinne er lagt. Sidste Epiger er slaaet i paa Utahs Iverbane i Eftermiddag Kl. 2.

B. Young.

Salt Lake City, den 31te December 1870.

Ældste Jesse N. Smith.

Kjære Fætter.

Gjennem Deres sidste Skrivelse, som jeg har modtaget, erfarer jeg med Fornøielse, at den Scandinaviske Missions finansielle Stilling har Udsigt til at blive tilfredsstillende, ligesom Værket er i Fremadstriden i Missionen. Zion er bleven opbygget ved en Forening af mange smaae Kræfter. For fire Uger siden havde jeg det Uheld at brænde min Fod, hvilket har forarsaget, at jeg maa holde mig inden Døre; dog er den nu i Bedring. Broder Samuel Gould døde igaar i Parowan. Han var en gammel Veteran og gjorde Tjeneste paa Flaaden i Krigen mod Storbritannien 1812. Blev tagen tilfange og udvevlet, og gjorde derefter Tjeneste i Armæen. Gjorde Tjeneste paa Flaaden i Middelhavet mod Tripolis's Sorøvere. I den mexicanske Krig gjorde han Tjeneste et Aar som Frivillig i den mormonske Batalion. Han var en af Utahs første Nybyggere. I 1853 gjorde han Tjeneste i den indianiske Krig. Han har altid været Pioneer og Nybygger og sandtes stedse med Familie paa Grændsen, udsat for Angreb af Indianerne, uden at ændse det. Under den nylig stedsfundne

Borgerkrig besøgte han sin Familie i Michigan, hvor han traf en Officer, som vilde hverve Frivillige til den nordlige Armee, til hvem han tilbød at lade sig stille. Officeren betragtede ham nøie og spurgte, om han havde tjent før. Svaret lød: „Ja, jeg tjente i Krigen 1812.“ „Det er tilstrækkeligt,“ sagde Officeren, „denne Gang bliver det min Tour at opvarte. Hvad ønsker De at spise til Middag?“

Vor Jernbane er særbig til Centerville, og her er Skinner nok til hele Strækningen.

Biskop Lorenzo Young gav igaar en lille Familiefest, hvortil vare indbudte hans Brødre, Patriarken John Young, Præsident Joseph Young, Biskop Phipps Young og Præsident Brigham Young samt Broder Wells og jeg selv. Sammenkomsten var interessant og Middagsmaden var langt fortræffeligere end den kunde præstere her i Dalen i 1847.

Godbe, Harrison, Kelsey, Shearman og Lawrence ere blevne saa misfornøiede med vore Handelsforeninger, at de ere saare paavirkede i Uanden. Det kunde

fremhæves som en Mærkværdighed, at disse Eldster aldrig have haft den mindste Tvivl om Myndighed, saalænge vi anbefalede de Hellige at give dem Søgning som Kjøbmænd, der hørte til vort Samfund. Men de sloge dem sammen om at holde høie Priser, og den eneste Maade, hvorpaa vi kunde faae Varer til rimelige Priser, var derfor at danne en Handelsforening. Smød dette Skridt kom deres hele Sind i en Bevægelse, som Professor Tullidge kalder for *a a n d e l i g h a n d l e n d e B e v æ g e l s e*.

Superintendent Robert L. Campbell er i Besøg i Bog Elder og Cache County, for at inspicere de derværende Skoler.

Da jeg begyndte dette Brev, telegrapherede jeg til Deres Familie i Parowan, at De var raff den 3die, og paa Forespørgsel om, hvorledes Familien havde det, fik jeg det Svar, at de vare Alle raffte, med Undtagelse af Zacharias, som havde været meget syg af Lungebetændelse, men nu var i Bedring. Brigham Young jun. er kommen hjem fra en 2 Maaneders Mission i Staterne. Joseph A. Young er ligeledes nylig hjemkommen fra en Reise angaaende Fern-

baneaffairer. Patriarchen John Smith har opholdt sig i Utah og Suab Countyer i de sidste fire Uger, hvor han giver patriarchalske Betsignelser.

Wémusens nye Lagerbygninger ere snart fuldendte og see ganske imponerende ud.

Utahs Statssecretair, Mann, har leiet Raadhuset af Borgermester Wells til den forestaaende lovgivende Forsamling for 1,000 Dollars, som skulle betales saasnart Congressen vil bevilge Beløbet. Paa Mandag begynder han at møblere og næste Mandag begynder Sessjonen.

Just nu modtog jeg et Telegram fra Biskop W. H. Dame i Parowan, hvoraf det fremgaaer, at Deres Broder Silas S. Smith er særdig til at drage ud mod Navajoe Indianerne, som have berøvet Iron County endeel Heste. Som Svar, raader jeg ham til, hellere at overvære den lovgivende Forsamling, hvoraf han er Medlem, da han bedre kan undværes paa Expeditionen end her.

Med Agtelse, Deres Fætter

Geo. A. Smith.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841.

(Fortsat fra Side 128.)

Præsident W. Young gjorde nogle træffende Bemærkninger om Bigtigheden af at yde større Understøttelse til og tage mere kraftigt fat paa Opførelsen af Templet og Nauvoo House.

Choret sang Psalmen Nr. 104.

Bøn af Præsident Hyrum Smith.

Firsdag den 5te.

Conferencen aabnedes med at Choret assang Psalmen 274 og Bøn af Eldste Orson Pratt.

Efter Præsident Joseph Smiths Forlangende oplæste Eldste Orson Pratt et Brev fra Smith Tuttle, Esqr., en af Proprietairerne af den Hotchkisske Gien- dom, som Kirken havde kjøbt. Dette

Brev omhandlede nogle Misforstaaelser, som vare opstaaede, og gik ud paa at jevne enhver Mislighed.

Præsident Brigham Young talte om Brevets Indhold og yttrede det faab, at denne Forretning snart kunde tilendebringes og Kirken erholde Skjøde paa Eiendommen.

Ældsterne Lyman Wight og Hyrum Smith fulgte efter med træffende Bemærkninger.

Bedtaget, at Præsident Joseph Smith skriver til Hotchkiss om denne Sag.

Præsident Joseph Smith foreslog, at de Told skriver et Brev til de Hellige i Udspreddelsen og anmoder dem om at anvende deres Indflydelse og Bestræbelser til at sikkre Kirken Skjøde paa den Hotchkissste Eiendom, ved Mageliste, Kjøb eller Gave. Bedtaget.

Præsident B. Young præsenterede en Klage imod Ældste John A. Hicks for at have overtraadt Byens Vedtægter, samt for Lognagtighed og apostatistiske Udtalelser. Klagen var undertegnet af D. B. Huntington. Sagen var appelleret fra Ældsternes Dvorum. Efter at have hørt Vidnerne i Sagen, vedtoges det at udelukke Ældste John A. Hicks af Kirken.

Sluttet med, at Sangchoret sang Psalmen 275 og Bøn af Præsident Brigham Young. En Times Ophold.

Eftermiddag.

Conferencen aabnedes med, at Choret sang Psalmen 104 og Bøn af Ældste Orson Pratt, som derefter oplæste Optegnelserne fra en Special Conference, som var afholdt i Nauvoo den 16de August 1841.

Præsident Joseph Smith forklarede ved nogle Bemærkninger Vigtigheden af de Bestemmelser, som dengang bleve vedtagne. Paa Forslag vedtoges det, at

denne Conference anerkjender nævnte Special Conferencens Forhandlinger.

Præsident Brigham Young anmodede de, som kunde bespise dem, der arbejdede paa Herrens Huus, at give det tilkjende ved at reise dem op og opgive deres Navne til Optegnelse. Om trent tred hundstyve Individider opgave deres Navne i dette Tiemed.

Conferencen sluttet til ubestemt Tid med at Choret sang Psalmen 284 og Bøn af Præsident Brigham Young.

Skjøndt Conferencen begyndte under mindre gunstige Omstændigheder med Hensyn til Veirliget, var der dog en stor Mængde Brødre og Søstre fra længere bortliggende Steder nærværende. Om Lørdagen og Søndagen var Veiret bedre, og Forsamlingen uhyre talrig. Den største Enstemmighed gjorde sig gjældende. Forretningerne bleve udførte med god Harmoni og gode Følelser, og Forsamlingen sluttedes med fornyet Tillid til det sidste Dages store Værk.

Joseph Smith, Præsident.

Elias Smith,)
Gustavus Hills,) Skrivere.

Fordstjælv i Constantinopel forarsagede store Tab af Eiendele.

Ældste Joseph Beebe skrev fra New York, at han havde prædiket i denne By og døbt 29 Individier.

Onsdag den 6te.

Ældste Woodruff ankom til Nauvoo. Ældsterne Kimball, Richards og Woodruff salvede Præsident Young, som var syg, og han kom sig.

Torsdag den 7de.

Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Lyman Wight, John Taylor, Wilford Woodruff og

Willard Richards af de tolv Apostlers Qvorum samledes til Raad i Eldste John Taylors Huus og vedtog, at Eldste John D. Lee gaaer paa Mission til Jackson og Rutherford Countyer i Tennessee; Eldste David Evans til Augusta i Iowa Territorium; Eldste Elisha H. Groves til Iowa County i Wisconsin; Eldste Hiram Clark til Pike, Brown og Adams Countyer i Illinois; Eldste Joseph Fall til Sydamerika; Eldste Harrison Sagers til Jamaica; Eldste William Hosley til Utica i New York; Eldste Amasa Lyman til Byen New York; Eldste Arza Adams til Kingston i Canada; Eldste Lyman Stoddard ledsager Eldste E. H. Groves til Wisconsin; Eldste Phineas H. Young til Cincinnati i Ohio; Eldste Abraham Palmer til Chicago i Illinois; Eldste George W. Gee til Pitts-

burg i Pennsylvanien; Eldste James Blakesley til Nauvoo i Illinois; Eldste S. D. Parker til New Orleans i Louisiana. Ligeledes vedtoges, at Phineas H. Young ordineres til Overpræst; Daniel Carns udnævnes til Præsident for Eldsternes Qvorum; en Conference afholdes hos Fader Morley i Lima i Hancock County Lørdagen og Søndagen den 23de og 24de i denne Maaned og et Udvalg af de Tolvs Qvorum, nemlig: Brigham Young, Willard Richards og John Taylor affatte et Brev til Kirken i Osten, som fordret af den almindelige Conference. Slutted til imorgen Aften Kl. 6, for at samles hos Biskop Miller.

B. Young, Præsident.

W. Richards, Striver.

(Fortsættels.)

Indhold.

	Side.	Side.
Tale af Præs. B. Young (fortsat)	129.	Det økumeniske Concilium . . . . . 138.
Fater Hyacinthe	132.	Altid det Samme . . . . . 140.
Tidligere og nuværende Frasalds Genkærlighed	134.	Correspondance . . . . . 141.
Redaktionens Bemærkninger (Tanke- frihed — Talefrihed og Lydighed)	136.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 143.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilvensstre og paa alle kongelige Postcontoiver.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.